

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: A.K.**, státní příslušnost Ruská federace, *zastoupeného Mgr. Petrem Rudlovčákem, advokátem, se sídlem Praha 1, Revoluční 1082/8*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2015, čj. MV-56966-3/SO/sen-2012,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 25. 2. 2015, doručenou Krajskému soudu v Plzni prostřednictvím datové zprávy téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2015, čj. MV-56966-3/SO/sen-2012 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci k novému projednání. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*Ministerstvo vnitra*“), ze dne 22. 3. 2012, čj. OAM-63126-10/DP-2011 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž Ministerstvo vnitra k žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě rozhodlo tak, že platnost

povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, neprodlužuje. Žalobce se žalobou domáhal též zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce v úvodu žaloby zpochybňuje úvahy žalované o tom, že nedostatečný pobyt cizince na území má za důsledek neplnění účelu, pro který byl pobyt cizinci udělen, obzvláště jedná-li se o pobyt za účelem podnikání, tak jak je tomu v případě žalobce. Samotná podnikatelská činnost a jednotlivé kroky a opatření, která s tím souvisejí, mohou probíhat i na území jiných států. Například, musí-li cizinec za účelem uzavírání smluv a obchodů často cestovat do jiných států, avšak primárně se veškerá jeho podnikatelská činnost soustřeďuje na rozvoj jeho obchodní společnosti a podnikatelského zázemí na území České republiky, nelze v takovém případě tvrdit, že cizinec neplní účel pobytu. Jeho časté cestování je odůvodněno právě účelem jeho pobytu na území České republiky. Právě tak tomu je i v případě žalobce. Již ze samotné argumentace žalované vyplývá, že toto stanovisko žalované samo o sobě není obecně přijímaným právním názorem opírajícím se o zákonem stanovený postup správních orgánů obecně. Žalovaná a správní orgán I. stupně zde totiž hovoří o „smyslu“ cizineckého zákona (k tomu srov. napadené rozhodnutí: „*v souladu se smyslem cizineckého zákona pobyt zrušit*“).

Žalobce je přesvědčen, že se jedná o zcela závadné stanovisko, které nemá opodstatnění v právní úpravě. Předně žalobce podotýká, že kdyby takový postup byl zakotven v zákoně, pak by správní orgán nepochybně odkázal na příslušné ustanovení zákona. Avšak žádné ustanovení cizineckého zákona ani jiných právních předpisů správním orgánům neumožňuje ukončit, resp. neprodloužit dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (za účelem podnikání) pouze z důvodu, že cizinec dle názoru správního orgánu pobýval na území nedostatečnou dobu. Povinnost pobývat na území po určitou dobu je stanovena např. v § 68 cizineckého zákona, kdy, není-li tato podmínka stanovena, cizinci nebude udělen trvalý pobyt. Avšak v žalobcově případě se jedná o dlouhodobý pobyt, navíc za účelem podnikání, které samo o sobě předpokládá a často i vyžaduje cestování. Dle žalobcova názoru a v naprostém rozporu s tvrzením správního orgánu, je právě smyslem cizineckého zákona, že zatímco pro získání trvalého pobytu cizinec fakticky musí na území pobývat převážnou dobu, na kterou mu je uděleno povolení k pobytu, v případě dlouhodobého pobytu taková povinnost stanovena není, neboť i povahově je povolení k dlouhodobému pobytu pobytovým povolením nižší kategorie, než povolení k trvalému pobytu.

Žalobce považuje výše uvedenou argumentaci týkající se smyslu zákona za projev přímého porušení § 2 odst. 2 správního řádu, které zakotvuje zásadu tzv. enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, když stanoví, že správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Skutečnost, že správní orgán své zamítavé rozhodnutí opírá o „smysl“ zákona, nikoliv o konkrétní ustanovení zákona, žalobce považuje za zcela závažné porušení právních předpisů, což ostatně potvrzuje i rozhodovací praxe soudů. Žalobce v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, čj. 9 A 66/2010-50, ve kterém se soud zabýval otázkou řádného odůvodnění zamítavého rozhodnutí správního orgánu, k čemuž uvedl: *„Závěr žalované, že byla zjištěna závažná překážka pro prodloužení pobytu, je zcela nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů; jedná se o klasický projev libovůle správního orgánu. Žalovaná totiž nedefinovala, co má být konkrétní překážkou tohoto pobytu, v čem spatřuje jeho závažnost a zejména, o která ustanovení právních předpisů tyto svoje závěry opírá. Správní orgán je vázán zásadou legality, jakož i zásadou enumerativnosti státních pretenzí“*.

Zásada enumerativnosti veřejnoprávních, resp. státních pretenzí, je zakotvena i ve velkém množství rozhodnutí vyšších soudů, např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Afs 31/2005, který v souvislosti s touto zásadou přímo odkazuje na čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Aniž by tím byla dotčena výše uvedená tvrzení, žalobce upozorňuje též na skutečnosti, které velmi závažným způsobem zpochybňují i faktickou správnost tvrzení žalované o tom, že žalobce na území České republiky pobýval v době od 29. 9. 2009 do 28. 9. 2011 pouze po dobu 99 dnů. Správní orgán I. stupně ve svém zamítavém rozhodnutí podrobně odkazuje na jednotlivá vstupní a výstupní razítka v žalobcových cestovních dokladech č. 63N5762568 a č. 715509036. Po prostudování jednotlivých stránek svých cestovních dokladů žalobce zjistil, že mnoho z těchto razítek správní orgán I. stupně vůbec nezmiňuje (například vstupní razítka ze dne 11. 12. 2010, ze dne 28. 12. 2010 nebo 27. 4. 2011). Není jasné, proč prvoinstanční správní orgán neprovedl řádné dokazování, a když už se zaměřil na zjišťování konkrétní délky pobytu žalobce na území České republiky, proč neuvedl pravdivé informace o pobytu žalobce a ve svém výčtu vstupních a výstupních přechodových razítek neuvedl všechny případy vstupu žalobce z území České republiky a Schengenského prostoru. Je nepochybné, že takový postup správního orgánu I. stupně v této souvislosti vykazuje značné vady a mohl mít za důsledek nesprávně zjištěný skutkový stav věci. Vadný je potom i postup žalované, která svým rozhodnutím přisvědčila správnímu orgánu I. stupně. K tomu žalobce navrhl důkaz cestovními doklady č. 63N5762568 a č. 71 5509036, jejichž kopie předložil.

Nadto žalobce opakovaně uváděl, že takto získané údaje správního orgánu I. stupně, i kdyby byly pravdivé, nemusely věrohodně prokázat skutečnou délku pobytu žalobce na území České republiky, neboť žalobce často cestuje také autem. V praxi je známé, že zejména na hranicích v Polsku pracovníci příslušných pohraničních státních orgánů často zcela neopatřují cestovní doklady cizinců příslušnými razítky. Žalovaná však tuto skutečnost ignoruje a s tímto žalobcovým argumentem se vypořádává pouhým odkazem na Schengenský hraniční kodex, který státním orgánům ukládá povinnost cestovní doklady příslušníků třetích

zemí razítky opatřovat. Žalobce nepochybuje o existenci takového ustanovení Schengenského hraničního kodexu, dokonce nepochybuje, že by se cestovní doklady při překročení hranic takovými razítky měly opatřovat a že ve většině případů se tak děje, avšak je obecně známo, že často pracovníci příslušných státních orgánů této své povinnosti nedostávají, obzvláště na polsko-běloruské a polsko-ukrajinské hranici.

Žalované musí být tato skutečnost také nepochybně známa, pakliže se zabývá pobytovými oprávněními cizinců, neboť žalobcův případ rozhodně není ojedinělým. Žalobce jako důkaz výše uvedených tvrzení předložil kopii svého platného cestovního pasu č. 72 4481423. Po prostudování přechodových razítek v tomto pase, konkrétně na stránkách č. 9, 10, 38, 40, 43, 45 a 46 vyplývá, že žalobce dne 8. 8. 2013 vstoupil na území Schengenského prostoru, dne 15. 8. 2013 ho pak opustil letecky z letiště Václava Havla Praha. Na stránce 45 je pak razítko potvrzující odlet z letiště Václava Havla Praha dne 20. 9. 2013, avšak chybí jakékoliv razítko, ze kterého by vyplýval vstup na území Schengenského prostoru před tímto datem (ostatní razítka jsou z pozdějších dat). Z tohoto žalobce dovozuje, že přechodová razítka, o která správní orgán I. stupně a žalovaná výhradně opírají své poznatky o délce pobytu žalobce na území České republiky, nejsou spolehlivým ukazatelem takového pobytu a v praxi tato razítka často v rozporu s právními předpisy nejsou udělována. Přinejmenším v jednom případě se tak stalo i u žalobce. Žalobce však nadto uvádí, že mu přechodová razítka při překročení zejména polských hranic nebyla udělena mnohokrát.

V takovém postupu správních orgánů spatřuje žalobce zcela zásadní porušení právních předpisů, neboť údajná nedostatečná doba pobytu žalobce na území České republiky je hlavním důvodem zamítavého rozhodnutí správních orgánů. Náležité zjištění toho, zda a kolik dní žalobce pobýval na území České republiky, je proto naprosto nezbytné. Takovým postupem správní orgán I. stupně i žalovaná zcela zjevně porušily § 3 správního řádu, dle kterého má správní orgán povinnost zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány zde měly podle § 4 odst. 2 správního řádu povinnost poučit žalobce o nutnosti doložení takové skutečnosti (tj. že žalobce na území ve skutečnosti pobýval delší dobu), resp. že jeho nedoložení může mít za následek vydání zamítavého rozhodnutí. V této souvislosti žalobce opakovaně vytýká správním orgánům, že nikdy nebyl informován o následku, který může mít závěr správního orgánu o nedostatečném pobytu na území České republiky. V případě, že by o tomto žalobce informován byl, při každém překročení hranic by se dožadoval opatření svého cestovního dokladu příslušným razítkem.

Na tomto místě žalobce rovněž zcela odmítá prohlášení žalované v napadeném rozhodnutí, že žalobce byl povinen respektovat a znát právní předpisy České republiky a že neznalost zákona neomlouvá, resp. žalobce s tímto prohlášením žalované nesouhlasí v tom kontextu, ve kterém ho žalovaná používá. Toto tvrzení žalované je zcela nepřipadné, zejména z výše uvedených důvodů, kdy odmítnutí prodloužení dlouhodobého pobytu cizince z důvodu nedostatečného pobytu není v zákoně nikde zakotveno (ostatně proto také žalovaná mluví o smyslu zákona, aniž by odkazovala na konkrétní ustanovení). V této souvislosti pak lze s jistotou nadsázkou říci, že žalovaná tuto základní zásadu každého právního státu, tj. *ignorantia legis non excusat*, pozměňuje a rozšiřuje na jakousi vlastní zásadu *neznalost zákona, interpretace zákona migrační politiky, neomlouvá*.

Výše uvedený postup správních orgánů vyvolává důvodné podezření, že v žalobcově případě nebylo postupováno nestranně, jak to ukládá § 7 správního řádu. Z postupu správního orgánu I. stupně totiž vyplývá, že ten si prvotně utvořil jakýsi názor, že žalobce na území České republiky nepobýval dostatečnou dobu a dále si předsevzal, že pobyt žalobce neprodlouží, když v průběhu takového postupu ignoroval řadu ustanovení právních předpisů. V této souvislosti žalobce odkazuje na § 50 odst. 3 správního řádu, které stanoví, že v řízení, v němž má být uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. K pojmu uložení povinnosti žalobce uvádí, že ačkoliv mu v tomto řízení formálně nemá být uložena žádná povinnost, důsledkem negativního rozhodnutí žalované bude povinností žalobce opustit území České republiky, tudíž je § 50 odst. 3 správního řádu možno na případ žalobce vztáhnout. Taková úvaha a postup jsou zcela v souladu se stálou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, který např. v rozhodnutí ve věci sp. zn. 5 A 116/2001 mj. stanovil: *„S ohledem na princip předvídatelnosti zákona a na princip minimalizace zásahů státu do soukromé sféry fyzických a právnických osob je nutno usilovat o takový výklad právních předpisů, který směřuje k jasnému vymezení věcné působnosti jednotlivých správních orgánů tak, aby se tyto kompetence navzájem nepřekrývaly. Takovýto výklad je přitom nanejvýš žádoucí zejména v těch případech, kdy jsou v důsledku činnosti státních orgánů vydávána vrchnostenská rozhodnutí, která svou povahou představují sankce adresované účastníkům správních vztahů, resp. kdy již i samotné správní řízení je důvodně pociťováno dotčenými subjekty jako újma.“*

K otázce výkladu pojmů a právních institutů ve správním právu žalobce odkazuje na nálezy Ústavního soudu (věc sp. zn. 25/97), který stanovil, že vyhoštění je jakékoliv opatření vynucující odjezd cizince z území. Na výše uvedených rozhodnutích Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu žalobce ilustruje, že pojmy a právní instituty ve správním právu, a nejen v něm, mají být vykládány podle svého obsahu v souladu s jejich smyslem a účelem. Z toho mj. vyplývá, že aby se mohlo to které správní řízení označit za sankční, nemusí být takové řízení za sankční výslovně označeno (např. přestupkové řízení, řízení o jiném správním deliktu apod.), naopak postačí, aby takové řízení představovalo onu sankci svou povahou, nikoli nést označení „sankční“. Dále pak lze nepochybně učinit závěr, že má-li správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu povinnost zjistit všechny skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení, pokud jde o řízení, v němž má být uložena povinnost, pak takovou povinnost správní orgán bude mít nepochybně i v řízení, které je svou povahou sankční řízení a jehož důsledkem může být uložena sankce, čímž by v daném případě bylo odmítnutí prodloužení povolení k pobytu žalobce a následná povinnost opustit území České republiky.

Výše uvedené jasně nasvědčuje tomu, že správní orgán v žalobcově věci náležitě nezjistil skutkový stav, o němž nejsou pochybnosti, a nezjistil všechny okolnosti důležité pro vydání rozhodnutí, čímž porušil § 3 a 50 odst. 3 správního řádu. Ve věci navíc nepostupoval nestranně, což mu ukládá § 7 správního řádu. Postup správního orgánu I. stupně a žalované, která takový postup svým rozhodnutím potvrdila, tak ve smyslu 89 odst. 2 správního řádu vykazuje takové vady, které mohly mít za důsledek nesprávné rozhodnutí ve věci. Avšak nehledě na to žalovaná potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zamítla odvolání ve smyslu § 90 odst. 5 správního řádu. Žalobce má za to, že takovým

postupem správního orgánu I. stupně, ale zejména žalované, která takovému postupu přisvědčila a odvolání zamítla, byl žalobce zkrácen na svých právech ve smyslu § 65 soudního řádu správního, když takový postup mohl mít za důsledek nezákonné rozhodnutí ve věci, neboť z výše popsaného vyplývá, že v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně i před žalovanou došlo k četným porušením procesních předpisů správního řádu, ve věci nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, o němž nejsou pochybnosti, rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadené rozhodnutí žalované nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu a žalovaná překročila zákonem stanovené meze správního uvážení.

Na tomto místě si žalobce dovoluje stručně vyjádřit k otázce přiměřenosti zamítavého rozhodnutí žalované, resp. rovněž také zamítavého rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve vztahu k žalobcovu rodinnému a soukromému životu na území České republiky. Obecně k institutu proporcionality rozhodnutí ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců lze uvést, že se jedná o určité korektivy, které slouží k odstraňování přílišné a zbytečné tvrdosti zákona v odůvodněných případech. Svým způsobem lze tento institut srovnat s tzv. zásadou ultima ratio a subsidiarity trestní represe zakotvené v § 12 odst. 2 trestního zákoníku, kdy k uplatnění trestní represe se přistupuje jednak za předpokladu naplnění formálních znaků skutkové podstaty trestného činu, ale také až v případech, kdy předmětné delikt ní jednání jedince je dostatečně společensky škodlivé. Pro ilustraci žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, čj. 5 As 102/2013-31, kdy NSS v řízení, ve kterém vystupoval cizinec, který se mj. dopustil i trestné činnosti na území České republiky, konstatoval: „*Pokud cizinec založil svůj rodinný život v České republice při vědomí, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat.*“. Z výše uvedeného vyplývá, že i v případě opakovaného páchaní trestné činnosti není vyloučené, že rozhodnutí o vyhoštění cizince bude nepřiměřeným zásahem do jeho práv (ačkoliv se v daném případě nejedná o vyhoštění, žalobce má za to, že toto rozhodnutí lze v daném případě použít jako příklad, neboť i v případě napadeného rozhodnutí je důsledkem povinnost žalobce opustit území ČR). Žalobce dodává, že na území České republiky legálně pobývá již po dobu téměř 6 let. Na území ČR stále a úspěšně provozuje podnikatelskou činnost, jedná a vystupuje jménem společnosti MARKON Inc. s.r.o., v jejímž zastoupení také mj. uzavírá smlouvy.

Již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce uvedl, že je jednatelem a společníkem společnosti MARKON Inc. s.r.o. (dále též jen „*Společnost*“). Společnost se mj. zabývá výstavbou a provozováním saunovacích lázeňských komplexů označovaných jako „bath spa“. Společnost za účelem vybudování a provozování takového saunovacího lázeňského komplexu na území Karlovarského kraje zakoupila budovu č.p. 52 a pozemek parc. č. st. 62, když předmětné nemovitosti se nachází v katastrálním území Arnoltov. Předmětná budova, známá pod historickým názvem „zámek Špígl“ či „zájezdní hostinec Spiegel“, je zapsána v seznamu (Národního památkového ústavu) nejohroženějších nemovitých historických kulturních památek akutně vyžadujících rekonstrukci. Žalobce je vysokoškolsky vzdělaným lékařem se specializací na lázeňskou léčbu. Jako jediný z jednatelů

Společnosti má potřebnou kvalifikaci v oboru lázeňské medicíny a je schopen zajistit realizaci výše zmíněného projektu Společnosti z tohoto hlediska. Právě žalobce je autorem koncepce lázeňské léčby s využitím saunovacích procedur, která je základním kamenem celého projektu. Jelikož žádný ze zbývajících jednatelů Společnosti nemá potřebnou kvalifikaci, žalobce je v rámci projektu a fungování Společnosti nezastupitelný a jeho osobní účast je pro realizaci projektu klíčová.

K výše zmíněným stavebním projektům a k prospěšnosti žalobcova pobytu na území České republiky nutno dodat, že celková výše žalobcových investic a shora uvedené obchodní společnosti do zmíněných projektů je ke dni podání této žaloby v řádech milionů korun, když plánované investice jsou mnohonásobně vyšší. Jako důkaz k těmto tvrzením žalobce hodlal předložit smlouvy na dodávku a montáž dveří, podlah, renovace schodů a smlouvu na dodávku sanitární techniky a zařízení pro vytápění a zásobování. To však do rozhodnutí ve věci soudem neučinil.

Žalobce v neposlední řadě dodal, že má k dispozici dostatečné prostředky k pobytu na území České republiky, má zde zajištěné ubytování po celou dobu trvání pobytu. Na území ČR má rovněž svou rodinu a za dobu svého pobytu na území si zde vytvořil pracovní, sociální a rodinné zázemí. Dosud nebylo proti žalobci vedeno žádné trestní či jiné sankční řízení v žádné zemi EU, nikdy nebyl odsouzen za žádný trestný čin ani proti němu nikdy nebylo vedeno žádné řízení podobného charakteru. Veškeré zákonné povinnosti si žalobce plní řádně a včas, nemá žádných dluhů ani nedoplateků jak na veřejném zdravotním pojištění, tak ani vůči státním orgánům, stejně jako nemá žádných dluhů a nedoplateků vůči svým obchodním partnerům. V této souvislosti je pak již na první pohled zřejmá závadnost postupu žalované, která své zamítavým rozhodnutím v případě netrestaného cizince, řádně pobývajícího a podnikajícího na území ČR téměř po dobu téměř 6 let a plnícího veškeré své zákonem stanovené povinnosti, bez dalšího shledává přiměřeným.

Kromě vágní povahy argumentů žalované, její rezignování na důkladné posouzení, zda se skutečně jedná o rozhodnutí přiměřené, žalobce shledává v jednání žalované rovněž porušení § 4 správního řádu, neboť veřejná správa má být službou veřejnosti, nikoliv prostředkem ke zlovůli správních orgánů a zneužití veřejné moci k jednostrannému a bezdůvodnému zásahu do subjektivních práv jednotlivců.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k věci vyjádřila v podání ze dne 13. 4. 2015, v němž se vyslovila pro zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Argumentačně vycházela zejména z odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které ve svém vyjádření veskrze odkázala.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalobce v souladu s § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. a žalovaná dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. vyslovili s takovým postupem souhlas.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná.**

Prvoinstanční správní orgán svým rozhodnutím ze dne 22. 3. 2012, čj. OAM-63126-10/DP-2011, neprodloužil žalobci platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě – dle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců.

Dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Dle § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Žalobci bylo povoleno dlouhodobě pobývat na území České republiky za účelem výkoný manažer – účast v právnické osobě – od 29. 9. 2009 do 28. 9. 2011.

Jinou závažnou překážku pobytu spatřují správní orgány v tom, že žalobce neplnil po převážnou dobu pobytu na území ČR účel, pro který mu bylo uděleno pobytové oprávnění. Žalobce má naproti tomu za to, že primárním kritériem by mělo být, zda se cizinec na území ČR skutečně věnuje podnikání, respektive vede svou společnost, která plní svůj účel.

Ohledně účelu podnikání došla soudní praxe k několika stěžejním závěrům: „*Plněním účelu, pro který bylo vízum uděleno, je ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nutno v případě, že vízum bylo uděleno za účelem podnikání, rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti; nestačí mít pouhé*

oprávnění podnikat (např. mít živnostenské oprávnění), není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81) a „Neplnění účelu předchozího pobytu (faktické nevykonávání podnikatelské činnosti) po převážnou část doby, na kterou bylo cizinci uděleno vízum k pobytu za účelem podnikání, je závažnou překážkou pobytu cizince na území, která je podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.“ (rozsudek ze dne 26. 6. 2013, čj. 9 A 66/2010-50, publikovaný pod č. 2951/2014 Sb. NSS).

Z toho zdejšímu soudu plyne, že v případě podnikání je relevantní jak pobyt na území České republiky, tak faktické vykonávání podnikatelské činnosti. Při posuzování jednotlivých případů je pak třeba přihlížet k tomu, že jsou – velmi zhruba řečeno – podnikání, která bývají vázána na určité místo, a podnikání, při nichž se zpravidla cestuje (i do zahraničí). Soud tedy obecně souhlasí s tím, že jediným kritériem by tu neměl být poměr počtu dní pobytu k počtu dní povolených, v daném případě však nebylo možno dospět k tomu, že by zde cizinec naplnil materiální stránku podnikatelské činnosti.

Žalobce ve správním řízení tvrdil, že jeho dlouhodobý pobyt v České republice byl a je nutný zejména v souvislosti s rekonstrukcí objektu v Arnoltově, který zakoupila společnost, jejíž je A.K. jednatelem. Žalobce, lékař se specializací na lázeňskou léčbu, je autorem konceptu lázeňské léčby s využitím saunovacích procedur.

Ve světle žalobcových tvrzení ovšem, v souladu se závěry správních orgánů, není jeho dlouhodobý pobyt na území ČR opodstatněný. Tomu ostatně odpovídala i délka žalobcova skutečného pobytu na území. Sám žalobce ve správním řízení namítal, že teprve finišují práce na projektové dokumentaci pro rekonstrukci a stavební úpravy areálu, tedy činnosti, kde najde uplatnění spíše vzdělání v oblasti stavebnictví, příp. architektury, než v oblasti medicíny. Lze tak uzavřít, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by žalobce na území ČR vykonával takovou faktickou podnikatelskou činnost, která by **vyžadovala jeho dlouhodobý pobyt** na našem území. K řečenému možno dodat, že rovněž údaje o délce žalobcova pobytu na území (99 dní) v době od 29. 9. 2009 do 28. 9. 2011 jsou oprou pro závěr, že žalobce může řídit svou firmu, aniž by měl povolen dlouhodobý pobyt na našem území a mohl reagovat na nepředvídatelné situace a být v tomto ohledu schopen operativně řešit nenadálé situace. Správní orgány obou stupňů přesně specifikovaly zákonná ustanovení a důvody, dle kterých rozhodly o neprodloužení žalobcova dlouhodobého pobytu. Jejich postupu se tak nedá nic vytknout. Z těchto důvodů nemohl být žalobní bod brojící proti závěru správních orgánů o neplnění účelu předchozího pobytu shledán důvodným.

Stran skupiny námitek týkajících se hodnocení vstupních a výstupních razítek v žalobcově cestovním dokladu soud předně uvádí, že se plně ztotožňuje s názorem žalovaného správního orgánu vyjeveným na str. 3 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaná odkázala na čl. 10 Schengenského hraničního kodexu, podle něhož se cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí systematicky opatřují otiskem razítka při vstupu a výstupu na/z území Schengenského prostoru. Přechodová razítka v žalobcově cestovním dokladu tak lze považovat za dostatečný důkaz o jeho skutečném pobytu na území České republiky.

Z tohoto pohledu tak nemají pro věc význam tvrzení o laxním přístupu polských pohraničních orgánů, jde-li o vyznačení vstupních, příp. výstupních razítek, která se nadto částečně týkají až roku 2013, tedy nikoliv období, v němž byla posuzována žalobcova (ne)přítomnost na území.

K části námitky brojící proti opomenutí některých vstupních razítek z cestovního dokladu, přesně ze dnů 11. 12. 2010, 28. 12. 2010 a 27. 4. 2011, soud konstatuje, že žalobce nekonkretizoval, jaká újma ve sféře veřejných subjektivních práv mu byla v tomto případě způsobena. Laicky řečeno, žalobcem nebylo sděleno, s jakými výstupními razítky měla být tato data spárována, aby bylo možno specifikovat období, v němž žalobce na území ČR skutečně pobýval a díky kterým by bylo možné „prodloužit“ správním orgánem zjištěnou dobu 99 dní pobytu. Z těchto důvodů nemohl být ani tento žalobní bod shledán důvodným.

Soud rovněž neshledal důvodnou námitku o porušení žalobcových práv nedostatečným poučením ze strany správních orgánů. Žalobce se prostřednictvím prvoinstančního rozhodnutí dozvěděl, co je pro správní orgán podstatnou okolností pro neprodloužení žalobcova dlouhodobého pobytu. Věděl tedy naprosto přesně, že Ministerstvo vycházelo z údajů v žalobcových cestovních dokladech č. 63N5762568 a č. 71 5509036, na základě kterých došlo k závěru o formálnosti žalobcova dlouhodobého pobytu na území ČR, potažmo Schengenského prostoru, a neprodloužilo mu tak dlouhodobý pobyt. V odvolacím řízení však žalobce zůstal stran této skutečnosti pasivní.

Soud nepovažuje za důvodnou ani námitku týkající se nepřiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.

Ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb. při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem.

Žalobce tuto námitku v odvolání explicitně neuvedl, konstatoval ji až žalobě proti napadenému rozhodnutí. Námitka se opírala se o tvrzení, že žalobce na našem území pobývá již šest let, podniká zde, hodlá tu realizovat rozsáhlý projekt, nikdy proti němu nebylo vedeno trestní či jiné sankční řízení, má v ČR rodinu a vytvořil si zde funkční rodinné, sociální a pracovní zázemí.

Soud je toho názoru, že tato tvrzení ustala pouze v rovině obecných proklamací. Žalobce nedoložil nic, co by jeho slova o nepřiměřeném zásahu prokazovalo (ačkoliv v žalobě tvrdil, že tak v přiměřené lhůtě učiní). Správní orgány tak dospěly k logickému závěru, že pobýval-li žalobce na území ČR, resp. Schengenského prostoru z povolených dvou let pouze přibližně tři měsíce, nemohlo neprodloužením dlouhodobého pobytu dojít k nepřiměřenému zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. Ten je v naprosté většině realizován na území Ruské federace a fakt, že žalobce nebude disponovat povolením k dlouhodobému pobytu v ČR, nemůže jeho soukromý a rodinný život nikterak nepřiměřeně zasáhnout.

Soud na základě výše uvedeného neshledal v postupu správních orgánů namítané nedostatky, zejména porušení § 2 odst. 2, § 3, § 4 odst. 2, § 7 a § 50 odst. 3 správního řádu, a žalobu proto ve smyslu § 78 odst. 7 soudního řádu správního jako nedůvodnou zamítl.

[V] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. ledna 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková